

FINS SEMPRE

Entro per la porta de la meua classe i em dirigeixo cap al meu pupitre, m'asento. Aixeco el cap i faig una ullada. Les parets estan plenes de fotos de vaixells i d'avions, molts avions. En un costat de l'encerat puc veure una bandera, és la Senyera, a l'altre la bandera republicana s'adivina entre les fotografies de piràmides i jeroglífics egipcis. Puc veure uns prestatges amb llibres de tota mena i tamany, hi ha llibres d'història de geografia, de la guerra civil espanyola... Veig moltes publicacions ordenades per temes, tot té un ordre i un per què, retalls de premsa, notícies destacades, tot penjat d'un quadrat de suro. Hi ha un plànol de la província de Castelló amb relleu, un escut del Barça, un roure en una maceta ocupa un dels racons de l'aula, a l'altre puc distingir geranis de diversos colors que donen formes i bellesa, estan molt ben cuidats. En un altre lloc hi ha fotos d'una nena molt guapa, veig un gos de pelutx al que anomenem Trotsky i, al fons de la classe un xandall amb unes sabatilles d'esport descansen en un dels penjadors.

Tot sembla en ordre, tots estem al nostre lloc però el nostre mestre no és en el seu. Ja no podrà donar-nos més classe, ja no ens sorprendrà amb els seus amplíssims coneixements de les coses. Estem trencats, descompostos, tenim una extraña sensació que ens ofega, no hi ha paraules, ens fem preguntes sense resposta...

Jo, m'aixeco de la meua taula i encara que sé que no puc fer això dintre de l'escola sé que el director avui no s'enfadarà amb mi, poso la mà dintre de la meua bossa i trec una ampolla de cava fresc. Omplo la copa i faig un brindis pel meu mestre, brindo amb el cava que tant li agradava i penso que sigui on sigui alguna bombolleta li ha d'arribar.

Tota la classe es posa d'empeus i s'escolta:"
T'ENYOREM MOLT, SENYOR PROFESSOR!!!"

JOAN LAHOZ i VAQUER

PER A RAMIRO

Des d'aquesta publicació que ell tant estimave, voldria fer arribar a tot el poble de les Coves el meu agraïment personal i el de la meua família per totes les mostres de carinyo, respecte i comprensió que hem rebut i rebem diàriament per part de tots. En aquets moments tan durs que ens ha tocat viure, encara que no ho sembla, una mostra de tendresa, comprensió, un consell, unes paraules... ajuden a portar una mica millor aquest terrible dolor i sofriment que et rosega i minva per dintre.

Voldria agrair molt especialment a tots els amics i quintos de Ramiro, els quals van estar amb ell fins els darrers moments, i que van saber donar-li un acomiadament molt emotiu i sincer.

Moltes gràcies a tothom.

Gràcies, Joan, per ser en aquests moments el nostre guia.

T'estimem i sempre estaràs amb tots nosaltres.

*CRISTINA LAHOZ i VAQUER
NÚRIA ORIENT i LAHOZ*

